

Иво Станков

Разговор за времето

Дано да имаш версия за това, което става, защото при тези показания на сензорите всяко обяснение ми се струва безсмислено!

– Не, не, ти не разбираш! Боже, това е толкова невероятно, че чак ми иде да умра!...

– Да, мисля, че това е сериозно предположение – ти си умрял..., но какво правя и аз тук?

Хм, в древния Египет погребвали любимите жени и животни заедно с фараона, за да са с него и в отвъдния свят...

Шегуваш се! Аз не съм животно,... нито пък жена...

Да, да, но е факт, че сме тук!...

Трябваше да си стоим *там*!

Но никога нямаше да се озовем *тук*! А това е велико откритие!...

– Жалко, че няма с кого да го споделиш..., а аз въобще не съм въдушевен. Цялата работа бе покрита с ръжда от самото начало, но ти не искаше и да чуеш. Казах ти, че това е извън всяка логика, направо е ненормално! Не бива да се манипулира с величини като време и пространство... Та ти ..., ние дори не разполагаме с енергия да направим нов скок! Тук сме и връщане няма!...

– Но аз *го направих* !!! *Аз съм велик* !!!

– Да, жалко, че няма кой да вика „Ура! Да живее!“... Та ти си за Нобелова награда...

– Не ми се подигравай!

– Идеята да се върнеш и промениш миналото бе невероятно рискована! А после тръгването обратно бе жива лудост... Направо не мога да повярвам, че въвлече и мен...

– Ти не можеш да оцениш това... Аз зная къде сме!

– Моля те, сподели го с мен, защото логическите ми оператори са в конфликт с базата данни и съм на ръба на лудостта!...

– Теорията за обвързаността на времето и пространството е вярна! Разбираш ли, ходът на времето може да се променя както пространството...

– Да, станах ням свидетел..., не, *жертва* на това заедно с теб...

– ...Като се върнахме назад във времето, ние просто прескочихме от едни време-пространствени координати на други... После параметрите бяха зададени така, че да се върнем обратно в изходните време-пространствени координати...

– Добре, че ти споменах за връзката... Иначе щеше да се окажеш 35 години по-рано на мястото, където е Земята в момента и, ако бе имал късмет, там нямаше да има нищо, но можеше да има и някоя звезда

или...

– Да, да, добре. Но тъй като материята не съществува в няколко, а само в едно копие, променяйки хода на времето, ние променихме и хода на пространството...

– Аз..., аз... разбирам какво казваш, но това е напълно невероятно!

– ... и съвпада напълно с твоите изчисления, нали?

– Е, да, но... аз може и да греша, ... може скока да е повредил сензорите ...

– Не! Ти *не грешииш!*

– Искаш да кажеш, че променяйки хода на времето, си променил и хода на пространството и, следвайки ефекта на пеперудата, то е тръгнало в съвсем друга посока?!...

– Ние въобще не сме в нашата вселена! Тук, където сме се върнали, не съществува време. А съответно не съществува и пространство. Това е като река, в която сме хвърлили канара. Водата е потекла в друга посока, а ние сме се върнали в сухото корито... Очаквахме да я разделим на два ръкава, а просто сме я отклонили...

– И къде сме, ако не е тайна? Не мога да мисля за това, защото съм близо, ама съвсем близо до истерия...

– Кое е мястото, където няма време..., по-добре – за което *не съществува* време, нито пространство, запълнено със съществуваща материя...

– Не си играй с мен на гатанки, защото съм непобедим...

– Сензорите го казват сами – маса на най-близката звезда – 0; разстояние до най-близката звезда – грешка; емисии – няма; радиоактивност – няма; осветеност – 0... Не смея да те карам да изчислиш скоростта на светлината...

– Моля те, не ме побърквай... Къде сме?...

– Това, мой невярващ спътнико, е Вечността... Мястото, където живеят Боговете!... – Компютърът издаде странен звук, мониторът премигна и угасна... Лампичките на животоподдържащите системи светеха самотни – единствена светлинка в обкръжаващата ги безкрайност...

01.99

КРАЙ

© 1999 Иво Станков

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/411>]